

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce F.J.**, bytem v P., *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem v Plzni, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2015, č. j. DSH/6327/15,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2015, č. j. DSH/6327/15 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 9. 4. 2015, č. j. MMP/068004/15 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), podle kterého se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a byla mu uložena podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

Žalobce předně namítal, že žalovaný potvrdil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce měl zájem účastnit se ústního jednání, kdy již během správního řízení žádal správní orgán prvního stupně o jeho nařízení. Žalobce dále námitku ohledně nekonání ústního jednání uplatnil v odvolání. Žalobce se neztotožnil s tvrzením žalovaného, že pokud se chtěl žalobce sám účastnit dokazování, mohl se účastnit provedení dokazování mimo ústní jednání, o jehož konání byl informován. Žalobce vyjádřil v žalobě své přesvědčení, že takový postup jej krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce, a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Žalovaný sice měl možnost osobně se vyjádřit k prováděným důkazům, nicméně není možné dokazování mimo ústní jednání nahrazovat řádné ústní jednání za přítomnosti svědků. Žalobce dále argumentoval tím, že obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (ust. § 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (ust. § 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě ust. čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu se žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15A 14/2015-35 ze dne 15. dubna 2015, ve kterém krajský soud konstatoval, že „Pokud tedy přestupkový zákon stanovuje správním orgánům v prvním stupni jednoznačnou povinnost konat ve věcech přestupků ústní jednání (srov. § 74 odst. 1 věta první), je nutné s ohledem na srovnatelný charakter správních deliktů a přestupků, jejich začlenění pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy a skutečnost, že zařazení určitého konání či opomenutí do kategorie přestupků nebo správních deliktů závisí jen na trestní politice státu, dovodit stejnou povinnost u pro řízení o správních deliktech.“ K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se vyjadřoval i Krajský soud v Hradci Králové např. v rozsudku č. j. 30A 56/2014-35 ze dne 29. 4. 2015, kde vyjádřením shodného názoru s Krajským soudem v Ústí nad Labem v citovaném rozsudku potvrdil názor žalobce ohledně nutnosti nařízení ústního jednání.

Žalobce dále uvedl, že správní orgán nijak neprokázal, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 13c - parkoviště s parkovacím automatem. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu. Úřední záznam nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009: „Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Správní orgán měl tedy za povinnost předvolat ke svědecké výpovědi osobu, která pořídila úřední záznam, tedy příslušníka zasahující hlídky Městské policie Plzeň. Ačkoliv jsou součástí spisové dokumentace i fotografie z místa spáchání přestupku, ze samotných fotografií není nijak zřejmá skutečnost, že by byl automobil zaparkován v

působnosti dopravní značky IP 13c. Skutkový stav tedy nebyl dostatečně zjištěn. K tomu žalobce dodal, že v předmětném úseku komunikace, kde bylo vozidlo žalobce zaparkováno, je po část dne parkování zpoplatněno (od pondělí do pátku od 7:00 do 19:00) a po část dne je parkování zdarma. V řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí však nebylo věrohodně prokázáno, že by přestupek nebyl zjištěn právě v takovou denní dobu, kdy parkování není zpoplatněno. V oznámení o přestupku je sice uvedeno, že vozidlo bylo v předmětném místě zaparkováno od 9:55 do 11:40 hodin, avšak ve prospěch tohoto tvrzení svědčí toliko úřední záznam, který však nelze užít jako důkaz. Nadto ani z podkladu pro rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem byl takový čas zjištěn a zda byl měřen certifikovaným měřidlem. Bude-li žalobce spekulovat o tom, že čas byl zjištěn z hodinek, telefonu, či času ve fotoaparátu městské policie, pak takové měřidlo je pracovním měřidlem dle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o metrologii. Pro stanovení sankcí je však nutno užít toliko stanovených měřidel (ust. § 3 odst. 3 písm. b) zákona o metrologii). Z uvedeného důvodu nelze informaci o času zjištění přestupku brát za průkaznou, neboť situace je obdobná, jako v případě, že by rychlost vozidla měřil policista namísto stanoveným měřidlem (certifikovaným, atestovaným, kalibrovaným a ověřeným radarem nebo lidarem) např. podle navigace v telefonu (tj. pracovním měřidlem). Žalobce přitom tvrdil, že jeho vozidlo bylo na daném místě zaparkováno dne 26. 9. 2014 až po devatenácté hodině. Žalobce odmítl být trestán proto, že se strážníkům obecní policie zpožďovaly hodinky. Prvostupňový správní orgán mohl tuto informaci bezpečně zjistit ve chvíli, kdy by předvolal žalobcem navrženého svědka, a to řidiče vozidla. Žalobce sice měl sdělit totožnost řidiče vozidla ještě před zahájením správního řízení, správní orgán měl nicméně důkladně prověřit samotný protiprávní skutek, což neprovedl.

Poslední žalobní námitka směřovala vůči tomu, že správní orgány neprovedly dokazování v rozsahu potřebném pro úplné zjištění skutkového stavu. Konkrétně pak nebyl proveden důkaz výpovědi řidiče vozidla, tj. osoby, která vozidlo v předmětném místě zaparkovala. Žalovaný vyjádřil názor, že nebylo relevantní tento důkaz provádět, což odůvodnil konstatováním, že pokud měl žalobce zájem oznámit řidiče vozidla (a tedy pravděpodobného pachatele přestupku), měl tak učinit před zahájením řízení na podkladě výzva dle § 125h odst. 1 silničního zákona. Žalobce s takovým odůvodněním neprovedení navrhovaného důkazu nesouhlasí. Ačkoliv žalobce sdělil totožnost pachatele přestupku až během správního řízení, správní orgán se měl vyjádřením žalobce zabývat. Účelem postupu před zahájením řízení je zjištění pachatele přestupku. Během samotného řízení správní orgán zjišťuje skutkové okolnosti věci a zkoumá, zda se přestupek stal a mohlo tak dojít k porušení povinnosti provozovatele vozidla. Výpověď pachatele přestupku jako svědka přestupku je i v řízení o správním deliktu důležitá, neboť pachatel přestupku (ačkoliv již sám není postižitelný), může k samotnému protiprávnímu skutku sdělit mnoho důležitých informací, které bezpochyby mohou mít vliv na zjištěný skutkový stav. Například pokud by pachatel-svědka uvedl, že na daném místě zaparkoval z důvodu, že u něj nastaly akutní zdravotní problémy a musel tak předně řešit svůj stav, než zakoupení parkovacího lístku, jednalo by se o okolnost vylučující protiprávnost. Rovněž tak řidič vozidla byl jediný, kdo mohl správní orgán informovat např. o tom, že v době, kdy vozidlo parkoval, bylo dopravní značení IP13c např. zakryté kamionem, nebo z jiného důvodu neviditelné, nebo že byly porouchány parkovací automaty. Správní orgán by tak z výpovědi řidiče zjistil nové skutečnosti k případu a seznal by, že samotný přestupek se vůbec nemohl stát. V takovém případě by pak byl i

obviněný ze správního deliktu zproštěn obvinění, neboť nestal-li se přestupek, nemůže se stát ani správní delikt provozovatele vozidla [§ 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona]. Prvostupňový správní orgán nicméně bezdůvodně odmítl svědka předvolat a nedostatečně tak prošetřil samotný přestupek. Spáchání přestupku tak bylo prokázáno pouze úředním záznamem, který nemůže být jako důkaz připuštěn (viz rozsudek NSS citovaný výše); svědek pak mohl uvést skutečnosti, které by nemusely popírat zjištění sepsaná v úředním záznamu, ale mohlo by se jednat o nové skutečnosti takové povahy, že by mohly prokázat, že jednání, které je žalobci kladeno za vinu, nebylo protiprávní. Žalobce považoval za podstatné připomenout, že oproti řízení o přestupku nemůže sám uvádět žádné skutkové okolnosti a je ve své obhajobě plně odkázán na podklady, které jsou součástí spisu. V případě přestupku jako jednání zaviněného je totiž vždy možné, aby obviněný předkládal vlastní skutková tvrzení a navrhoval důkazy na jejich podporu, neboť je-li obviněn zjednání, které měl zavinit, je podmínkou, že se tohoto jednání účastnil, a tedy je požadavek na předkládání vlastních tvrzení (v duchu judikatury NSS) logický. Jinak je tomu v případě správního deliktu, kde je odpovědnost obviněného objektivní. Proto je nutné akceptovat, že důkazní návrhy nemohou být zpravidla odůvodněny konkrétními skutkovými tvrzeními, neboť ty nemohou být obviněnému, který nese pouze objektivní odpovědnost, známy. Přesto nelze rezignovat na řádné zjištění skutkového stavu, jakož nelze pomíjet základní zásady správního řízení trestního (zásada oficiality, zásada inkviziční, zásada materiální pravdy), neboť též správní delikt provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“ ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Rozsah nutnosti provádění dokazování u správního deliktu bude jistě předmětem mnoha budoucích rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Správním orgánům je nutno přiznat, že s ohledem na novotu definice skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla v právních předpisech neexistuje judikatura, která by usměrňovala nutný rozsah jejich dokazování, přičemž judikatura na úseku dopravních přestupků nemůže představovat jednoznačné vodítko k posouzení nutného minimálního dokazování, nebo standardu odůvodnění důkazního návrhu u správních deliktů. V řízení o správním deliktu bude nutné v průběhu nadcházejících let najít rozumnou hranici toho, jaké, a jak odůvodněné důkazy provádět. Vždy se pak budou střetávat prvky následujících extrémních pohledů. Prvním extrémním pohledem budou pohledy (zpravidla zřejmě zastávané obviněnými), kteří budou zastávat názor, že v případě, že provozovatel nesoucí pouze objektivní odpovědnost, nemůže znát skutkové okolnosti (a ani není logické, a často dokonce ani legální, aby je znal), a tedy je nutné provádět jakýkoli důkazní návrh, který může, byť teoreticky, vyvracet či potvrzovat veškeré myslitelné okolnosti, které mohou mít na posouzení věci vliv. V případě takového extrémního pohledu by pak bylo nutné provádět důkazem například svědecké výpovědi všech lidí žijících v okolí, neboť i ti mohli být svědky nějaké nestandardní situace, která by vylučovala protiprávnost jednání provozovatele vozidla; například by mohli uvést, že dopravní značení bylo v některý den zakryto, že parkovací automaty nefungovaly, že si všimli, že řidič vozidla měl poruchu a zároveň byl okraden, a tedy nemohl pokračovat v jízdě, avšak zároveň nemohl uhradit parkovné. Bylo by též vždy relevantní navrhnout ohledání místa, za účelem zjištění místních okolností, nebo vznesení dotazů na odbor dopravy příslušného úřadu, v jehož správě je komunikace, případně místního policejního útvaru, za účelem prověření, zda náhodou nebylo k času údajného zaparkování vozidla hlášeno poškození dopravní značky v důsledku činnosti vandala. Opačným extrémním pohledem budou pohledy (zpravidla zřejmě zastávané správními orgány), které budou vytrvale zastávat názor, že není potřeba dokazovat nic, kdy samotný úřední záznam, případně

fotografie, postačují k vyslovení viny za přestupek, přičemž není potřeba poskytovat obviněným jakoukoli příležitost ke zjištění, zda mohlo dojít k situaci, kdy by skutkový průběh, nebo skutkový stav, byl ve skutečnosti odlišný, než jak je popsán v úředních záznamech. V této variantě budou veškeré důkazní návrhy zamítány s tím, že nejsou řádně odůvodněny, neboť obviněný nepředložil žádná skutková tvrzení, která by tyto důkazy měly prokazovat, a že navržený důkaz jen za účelem prověření, zda je možné, že skutkový průběh byl odlišný, není důvodným návrhem důkazu. Mezi těmito dvěma extrémními pohledy stanoví v průběhu let hranici judikatura, přičemž je jisté, že zatímco judikatura setrvává na tom, že má-li být v řízení o přestupku prováděn důkaz, je nutné, aby byl navržen k prokázání konkrétní skutečnosti, resp. konkrétního skutkového tvrzení, zatímco má-li být týž důkaz proveden v řízení o správním deliktu, postačí více či méně teoretická možnost, že tento může prokázat, dosud netvrzenou variantu skutkového průběhu. Podle žalobce je přitom nevyhnutelné, že judikatura k takovému závěru dospěje, neboť v opačném případě by se v řízení o správním deliktu nic nedokazovalo, vždy by stačilo oznámení o podezření ze spáchání správního deliktu od policie, a řízení samé by se stalo pouze formalismem, neboť obviněný ze správního deliktu by nemohl na svou obhajobu žádné skutkové okolnosti tvrdit (nebyl-li na místě, nemohou mu být známy) a správní orgány by neprováděly žádné důkazy (s odůvodněním, že nemají dokazovat žádné konkrétní a dostatečně určité skutkové tvrzení); účast obviněného v takovém řízení by byla zcela nadbytečná a řízení by bylo čistě formálním aktem transformace oznámení od policie (jako procesního rozhodnutí o postoupení věci) do meritorního rozhodnutí. Žalobce nedokáže predikovat, kde se judikatura ustálí. Zastává však názor, že je logické provést minimálně výpověď řidiče vozidla, který byl přímým aktérem (nebo svědkem) události a který s nejvyšší pravděpodobností disponuje nejvíce informacemi k důvodům, za jakých okolností a proč bylo vozidlo zaparkováno tak, jak bylo zaparkováno. Byť před samotným provedením výpovědi nemůže být zřejmé, jak takový svědek bude vypovídat a jaké novoty do věci přinese, lze předpokládat, že má-li někdo přispět k objasnění skutkového stavu, je to právě řidič vozidla. Nelze přitom po žalobci, jako účastníku správního řízení, požadovat, aby se tento v průběhu řízení s řidičem neformálně kontaktoval, mimo vědomí správního orgánu jej osobně „vyslechl“, aby teprve pak skutečnostmi, které se při tomto neformálním „výslechu“ dozví, odůvodňoval návrh na provedení řádné svědecké výpovědi. Není přitom vůbec rozhodné, jak tvrdí žalovaný, zda takový řidič byl oznámen již na výzvu dle § 125h odst. 1 silničního zákona; důkazní standard v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nemůže být snižován jen proto, že správní orgán nevedl řízení o přestupku vůči potenciálnímu svědkovi. Žalobci nemůže být upíráno právo na provedení relevantního důkazu jen proto, že neoznámil řidiče vozidla v návaznosti na „výzvu k úhradě určené částky“. Účastník správního řízení může navrhopvat důkazy kdykoli, a i v případě, kdy by se uplatnila koncentrace řízení, pak může navrhopvat důkazy v řízení před prvním stupněm, nejméně do doby prohlášené usnesením dle § 36 odst. 1 správního řádu. To, zda správní orgán navrhovaného svědka dříve šetřil jako přestupce, či nikoliv, není ve vztahu k důkaznímu návrhu vůbec relevantní. Není proto pravda, že výslech J.F., jako řidiče vozidla, by byl procesně nepřipustný. Svědecká výpověď je řádným důkazem, jehož provedení je vždy před správním orgánem prvního stupně procesně přípustné. Není ani pravdou, že by návrh na důkaz byl opožděný - obviněný může navrhopvat důkazy kdykoli, po celé řízení, do vydání rozhodnutí (§ 36 odst. 1 správního řádu). Správním orgánem nebylo ani usnesením prohlášeno, dokdy by nejpozději mohl obviněný činit důkazní návrhy, a i kdyby, nebylo by takové usnesení závazné, neboť správní delikt provozovatele vozidla je „trestním obviněním“,

a tedy je možné nové důkazy navrhopat po celé řízení, i v řízení odvolacím. Správní orgán však netvrdil, že by důkazní návrh byl nedůvodný, nebo nemohl změnit pohled na dosud zjištěný skutkový stav. Pokud správní orgán posuzoval návrh za nepřipustný a opožděný, pak jej nemohl posuzovat věcně. Správní orgán je v zásadě povinen provádět veškeré navržené důkazy; pokud správní orgán odmítne provést důkaz navržený účastníkem řízení, pak má povinnost vyložit, proč jej neprovedl a z jakého důvodu by tento nemohl přispět k objasnění věci nebo změně pohledu na zjištěný skutkový stav. Správní orgán důkazní návrh neposoudil, ani netvrdil, že by nebyl způsobilý zpochybnit dosud zjištěný skutkový stav, a proto jeho neprovedení představuje zásadní vadu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

K námitce žalobce spočívající v nenařizení ústního jednání prvostupňovým správním orgánem žalovaný uvedl, že obdobnou námitku žalobce uváděl již v odvolání, proto žalovaný odkázal na své závěry uvedené v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný dále namítal, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn. K tomu žalovaný uvedl, že ve shodě s prvostupňovým správním orgánem považuje přestupek neznámého řidiče na podkladě spisové dokumentace za spolehlivě zjištěný. Žalobce dále polemizoval nad rozsahem provedení dokazování, které považuje za nedostatečné. Je toho názoru, že měla být provedena svědecká výpověď pana J.F. Žalovaný k tomu uvádí, že ve fázi prošetřování přestupku byl žalobce nejprve vyzván ke sdělení řidiče, na výzvu však nereagoval, a poté byl předvolán k podání vysvětlení, ke kterému se nedostavil. Věc přestupku pak byla věc odložena a bylo zahájeno řízení o správním deliktu. Žalovaný uvedl, že dále pak pouze skutečnosti uvedené v ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu mohly žalobce zprostit odpovědnosti coby provozovatele vozidla za projednávaný správní delikt. Jde jen k jeho tíži, že na výzvu správního deliktu údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku písemně nesdělil, přičemž je sdělil až v řízení o správním deliktu. Dokazování tak bylo provedeno v potřebném rozsahu. Žalovaný k tomu uvedl, že sankční postup proti provozovateli vozidla (správní delikt) je navázán na široce vymezenou povinnost provozovatele vozidla zajistit, aby řidič vozidla při jeho řízení dodržoval ustanovení zákona o silničním provozu, resp. na široce pojatou odpovědnost za provoz vozidla v souladu s pravidly silničního provozu - možnost sankčního postupu proti provozovateli vozidla (tj. řízení o správním deliktu a uložení pokuty) při porušení obecné povinnosti je ovšem omezena přísnými podmínkami, zejména: 1. postih provozovatele vozidla je sekundární ve vztahu k postihu řidiče vozidla za přestupek (nastupuje až v případě, kdy se nepodaří zjistit totožnost pachatele přestupku a věc je z tohoto důvodu odložena nebo je-li řízení zahájeno, ale zastaveno z důvodu, že obviněný skutek nespáchal, popř. mu nebyl prokázán), tj. příslušný orgán musí učinit kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku a jeho sankcionování, 2. porušení pravidel bylo zjištěno způsobem, který neumožňuje okamžité ověření totožnosti řidiče vozidla (tj. prostřednictvím automatizovaných elektronických systémů nebo při porušení pravidel pro parkování vozidel) a zjištění pachatele je tedy do značné míry závislé na provozovateli vozidla a 3. porušení pravidel nemělo závažné následky (materiální škoda, újma na zdraví, usmrcení osoby) - pokuta provozovateli se ukládá v zásadě ve stejných rozmezech, jako by byla uložena pachateli přestupku, ale je omezena určitou maximální hranicí a

provozovateli vozidla se nezaznamenávají body, - obecné podmínky pro zproštění se odpovědnosti provozovatele vozidla (liberace) jsou konkretizovány, zejm. pro případ odcizení vozidla a pro případ, kdy došlo ke změně osoby provozovatele vozidla, která ještě nebyla zapsána v registru, ale řízení o zápisu již probíhá. V projednávané věci bylo strážníky Městské policie Plzeň zjištěno neoprávněné stání vozidla a v jednání řidiče vozidla bylo spatřováno nesporné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a skutky nepochybně vykazovaly znaky přestupků podle zákona o silničním provozu. Dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu „Obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení. Vzhledem k tomu, že v daném případě byly splněny podmínky ust. § 125f odst. 2, z oznámení o podezření z přestupku nebyla zřejmá totožnost řidiče, který vozidlo v době spáchání přestupku řídil, a dané porušení lze projednat v blokovém řízení, tedy byly splněny podmínky ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, byl žalobce coby provozovatel předmětného vozidla vyzván k uhrazení určené částky a zároveň byl poučen, že ve lhůtě 15 dnů může správnímu orgánu I. stupně písemně sdělit údaje o totožnosti řidičů vozidla v době spáchání jednotlivých přestupků. Dle ust. § 125h odst. 6: „Neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1“. Žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně nereagoval, nedostavil se k prvostupňovému správnímu orgánu na řádné předvolání, proto věc předmětného přestupku tak byla odložena dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupcích dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dle zákona o silničním provozu v takovém případě nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla, tedy postih za správní delikt. Žalovaný rekapituluje, že řízení o přestupku bylo odloženo a bylo zcela v souladu se zákonem zahájeno řízení o správním deliktu žalobce, coby provozovatele vozidla. Skutková podstata správního deliktu tkví vtom, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistí, aby při užití jím provozovaného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Provozovatel vozidla je tak postaven do role spoluodpovědného za ukázněné chování řidiče, kterému svěřil řízení jím provozovaného vozidla. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. prosince 2014 č.j.: 3 As 7/2014 - 21 uvedl, že „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Žalovaný konstatoval, že žalobce, coby provozovatel vozidla tím, že nedostál této povinnosti, aniž by zákon vyžadoval jakoukoli formu jeho zavinění, naplnil v rámci objektivní odpovědnosti

provozovatele vozidla znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 téhož zákona. Žalovaný dále poznamenal, že v průběhu přestupkového řízení nebylo prokázáno, kdo vozidlo na inkriminovaném místě zaparkoval. Nebyl tedy zjištěn skutečný pachatel daného přestupku, a právě proto se odpovědnost za ně přenesla zprostředkovaně na žalobce samotného. Žalovaný uzavřel, že je třeba uvést, že vlastnictví zavazuje. S vlastnictvím motorového vozidla jsou spojena nejen práva, ale též povinnosti. Je na svobodné vůli vlastníka vozidla, zda umožní užít své vozidlo jiné osobě či nikoliv, resp. jak si toto vozidlo zajistí. Umožní-li ať již výslovně nebo konkludentně užít vozidlo jiné osobě, činí tak svědomím, že může nést odpovědnost za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Na základě všech uvedených skutečností s odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného a dále s odkazem na rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, hodnotí žalovaný žalobu za nedůvodnou, a proto navrhl, aby bylo rozhodnuto tak, že se žaloba zamítá.

IV. Replika žalobce

V replice k vyjádření žalovaného žalobce předně shrnul, že v žalobě namítal nenařízení ústního jednání během správního řízení. Žalovaný k této námitce uvedl, že se odkazuje na napadené rozhodnutí, kde nekonání ústního jednání odůvodnil. Žalobce se taktéž odkázal na žalobu, kde v bodech 3 až 6 vysvětlil nutnost nařízení ústního jednání. Žalobce se pak navíc odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 - 30, kde Nejvyšší správní soud jednoznačně stanovil správním orgánům povinnost konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Je tedy zřejmé, že žalobce byl krácen na svých právech, když ve věci nebylo konáno ústní jednání. Žalovaný se s tímto názorem žalobce neztotožnil, neuvedl ale žádný další důvod na podporu svého názoru.

Žalovaný se ve svém vyjádření věnoval znakům skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a postupu podle § 125f a 125h silničního zákona. Žalobce v zásadě se vším, co žalovaný uvedl, souhlasil, neboť de facto vše, co žalovaný uvedl, vyplývá přímo ze silničního zákona. Žalobce pak konstatoval, že žalovaný se k žalobě řádně nevyjádřil, neboť ve svém vyjádření nerefletoval žalobní body a konkrétní specifika řízení; žalovaný pouze obecně konstatoval, jak je zpravidla postupováno, aniž by konkrétně polemizoval s žalobními důvody, obsaženými v žalobě. Proto má žalobce za to, že je vhodné hledět na jeho žalobní body jako na důvodné, když tyto žalovaný nijak konkrétně nerozporoval. Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na to, že osoba řidiče vozidla musí být provozovatelem vozidla uvedena ještě před zahájením řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. To žalobce nerozporuje. Žalobce ale osobu řidiče uvedl v průběhu správního řízení a dle názoru žalobce nelze vyjádření k osobě řidiče ignorovat, a to ani přes to, že již nelze s řidičem zahájit řízení o přestupku. Osoba řidiče je totiž v postavení svědka, jehož výpověď je zcela zásadní. Řidič vozidla byl na místě spáchání přestupku a on jako jediný může k věci poskytnout relevantní informace, tedy, jak a zda vůbec k přestupku došlo. Žalobce v průběhu řízení uvedl osobu řidiče a navrhl její předvolání ke svědecké výpovědi. Není rozhodné, že žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, proč by měl být řidič vozidla předvolán ke svědecké výpovědi; zásadní je, že správní orgán byl povinen zjišťovat skutkový stav a tedy měl navrženého svědka předvolat ke svědecké výpovědi. Odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla

je objektivní. Žalobce je tedy trestán za stav, který objektivně nastal, aniž by se samotný žalobce o takový stav přičinil, nebo o něm věděl. Žalobce - na rozdíl od řízení o přestupku - nemůže sám tvrdit skutečnosti, které by vylučovaly existenci protiprávního stavu (tj. například, že v místě bylo umístěno jiné dopravní značení, že by existovala okolnost vylučující protiprávnost, atd.), neboť tato skutečnost je známa pouze řidiči vozidla. Proto je jeho výpověď, ač samotný žalobce nemůže predikovat její výsledek, důležitá ke zjištění skutkového stavu. I kdyby byl na základě podkladů pro rozhodnutí skutkový stav jednoznačně prokázán (což v tomto případě nebyl), správní orgán měl provést výpověď svědka navrhovanou žalobcem. Správní orgán nemůže akceptovat důkazy pouze jedné strany (tj. strážníků městské policie) a důkazy druhé strany (tj. obviněného) odmítnout, aniž by věděl, co z daných důkazů vyplyne. Základním znakem správního deliktu provozovatele vozidla je přestupek - aby byl provozovatel vozidla odpovědný za správní delikt provozovatele vozidla, musí protiprávní jednání vykazovat znaky přestupku podle silničního zákona. Přestupek pak musí být jednoznačně prokázán. Z toho důvodu je nezbytné provádět dokazování a důkladně zjišťovat skutkový stav - pokud by se totiž během správního řízení ukázalo, že k žádnému přestupku nedošlo, případně že z podkladů pro rozhodnutí není spáchání přestupku zřejmé, nemohl by být ani provozovatel vozidla odpovědný za správní delikt. Žalobce se v souvislosti s neprovedením svědecké výpovědi a nedostatečným zjišťováním skutkového stavu dále odkazoval na argumenty vyjádřené v žalobě. Žalobce má za to, že je jeho žaloba důvodná a napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s. ř. s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

Městská policie Plzeň oznámila dne 26. 9. 2014 prvostupňovému správnímu orgánu přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívající v tom, že dne 26. 9. 2014 od 9:55 do 11:43 hodin bylo zaparkováno vozidlo tovární značky BMW, RZ: ... modré barvy, v Plzni v Bezručově ulici, v úseku označeném dopravní značkou IP13c (placené parkoviště) s dodatkovou tabulkou: „PLACENÉ Po – Pá, 07 – 19.00, ZÓNA A. Ve vozidle nebyla viditelně umístěna platná parkovací karta ani parkovací lístek. Vedle oznámení přestupku byl obsah spisu tvořen zejména úředním záznamem zakročujících strážníků z téhož dne, fotodokumentací z místa přestupku zachycující vozidlo RZ: ..., kartou vozidla RZ: ..., výzvou ze dne 9. 10. 2014 adresovanou žalobci jakožto provozovateli vozidla k uhrazení

určené částky, event. ke sdělení totožnosti řidiče vozidla, předvoláním žalobce k podání vysvětlení ze dne 18. 12. 2014 a záznamem o odložení věci ze dne 28. 1. 2015, č. j. MMP/017248/15, ohledně podezření z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu odložil podle 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Po odložení věci prvostupňový orgán příkazem ze dne 2. 2. 2015, č. j. MMP/020235/15 uložil žalobci jako provozovateli výše uvedeného vozidla pokutu ve výši 1.500 Kč. Žalobce podal prostřednictvím zmocněnce, společnosti F. C. s.r.o., proti příkazu dne 12. 2. 2015 odpor. Prvostupňový správní orgán proto oznámil žalobci pokračování v řízení o správních deliktech podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a současně oznámil, že dne 24. 3. 2015 od 13:30 hodin bude mimo ústní jednání provedeno dokazování v oznámení specifikovanými listinami a že je právem účastníka řízení zúčastnit se provádění důkazů. Dne 24. 3. 2015 bylo v žalobcově nepřítomnosti provedeno dokazování mimo ústní jednání, o čemž byl prvoinstančním orgánem sepsán protokol. Přípisem ze dne 24. 3. 2015 prvostupňový orgán vyrozuměl žalobce prostřednictvím jeho zástupce, že dne 24. 3. 2015 bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání a že se žalobce může ve lhůtě stanovené usnesením ze dne 24. 3. 2015, tj. ve lhůtě 5 pracovních dnů od doručení usnesení, vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí. Přípisem ze dne 27. 3. 2015 žalobce prostřednictvím svého zástupce uvedl, že *„Obviněný sděluje, že vozidlo dne 26. 9. 2014 daným způsobem zaparkoval pan J.F., narozen dne..., trvale bytem ... Trváme tak na nařízení ústního jednání, kam by byl pan F. předvolán jako svědek a mohl tak správnímu orgánu sdělit, z jakého důvodu si nezakoupil parkovací lístek.“*

Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž byla žalobci, jako provozovateli vozidla, uložena podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1.500 Kč, neboť se dopustil správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky BMW, RZ: ..., v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť na podkladě oznámení Městské policie Plzeň, Dopravní skupiny MP, bylo zjištěno, že dne 26. 9. 2014 v době nejméně od 09:55 hodin do 11:40 hodin téhož dne neznámý řidič s předmětným vozidlem neoprávněně stál v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Bezručovy ulice, po pravé straně v prostoru u domu č. 1, ve směru k ul. Františkánské v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem), s dodatkovou tabulkou „Placené, Po – Pá, 7 – 19.00 hod., zóna „A“, kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím zmocněnce odvolání, které odůvodnil tvrzením, že *„odvolatel namítá, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání. Odvolatel měl zájem účastnit se dokazování, jehož provádění očekával právě v průběhu ústního jednání. Odvolatel je názoru, že nenařízením ústního jednání byla jeho práva zkrácena“*. Dále žalobce argumentoval tím, že se cítí být zkrácen postupem prvostupňového

správního orgánu, který řízení ohledně více správních deliktů týkajících se žalovaného nesloučil ve společné řízení.

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Napadené rozhodnutí odůvodnil tím, že věc byla prvostupňovým správním orgánem na základě provedených důkazů správně posouzena na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu.

Právní hodnocení

A.

Podle § 49 odst. 1 správního řádu *ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.*

Podle § 51 odst. 2 správního řádu *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.*

Podle § 18 odst. 1 správního řádu *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořídít obrazový nebo zvukový záznam.*

Soud předně neshledal za důvodnou námitku žalobce týkající se nekonání ústního ústního jednání ve věci. Problematikou dokazování ve spojení s dodržením zásady ústnosti a bezprostřednosti v oblasti správního trestání se zabýval Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 2633/2012, kde rozšířený senát Nejvyššího správního soudu mimo jiné uvedl, že „české mediální právo se svým obsahem hmotným, institucionálním, kompetenčním i procesním nijak zvlášť nevymyká z obecné úpravy správního řízení a správního trestání. Není proto důvodu, aby v řízení o správních deliktech z této oblasti regulace platila jiná pravidla, než která tato řízení obvykle provází. Rozšířený senát proto považuje za zcela zásadní, aby Rada v takovém řízení, které svým charakterem spadá i pod článek 6 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod ve smyslu „trestního obvinění“, respektovala zásadu ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Tyto principy totiž zajišťují, aby ten orgán, který rozhoduje o vině a sankci za správní delikt, byl autenticky přítomen a bezprostředně ovlivněn před ním provedenými důkazy, které zhodnotí a posléze z nich vyvodí správná a úplná skutková zjištění, podřadí je pod příslušnou právní kvalifikaci a konečně rozhodne o případné sankci. Dokazování tedy musí být primárně prováděno při ústním jednání, o jehož konání bude účastník sankčního řízení předem vyrozuměn ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, aby mohl případně využít svého práva být přítomen a měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit. Pouze výjimečně, za zákonem stanovených podmínek, lze dokazování připustit i mimo rámec ústního jednání, pak ale musí být o provedení takového důkazu vyhotoven protokol dle § 18 správního

řádu. Právo účastníka být přítomen provedení důkazu však zůstává i nadále zachováno, a to v návaznosti na § 51 odst. 2 správního řádu.“.

Na citované rozhodnutí navázal Nejvyšší správní soud kupř. v rozsudcích ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, a ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, kdy dospěl k závěru, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správním deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků.

Na prvoinstančním orgánu tedy bylo, aby ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu vyhodnotil, je-li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné.

Správní delikt v dané věci spočíval v tom, že žalobce jako provozovatel vozidla nezajistil, aby s jeho vozidlem nebylo neoprávněně stáno v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Bezručovy ulice, po pravé straně v prostoru u domu č. 1, ve směru k ul. Františkánské v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem), s dodatkovou tabulkou „Placené, Po – Pá, 7 – 19.00 hod., zóna „A“. Jednalo se tedy o zcela jednoduchý případ. S ohledem na výše vymezený obsah spisu lze konstatovat, že v řízení o správním deliktu bylo možno rozhodnout na základě listinných podkladů (důkazů) obsažených ve správním spisu. Prvostupňovým správním orgánem byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další (tj. nad rámec listin obsažených ve spise) dokazování. Žalobce měl přitom v řízení dostatek prostoru k uplatnění svých práv. Prvostupňový správní orgán tak nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nebylo nezbytné ústní jednání nařizovat. Žalobce nebyl zkrácen ani na právu účastnit se osobně dokazování a vyjádřit se k prováděným důkazům, neboť o záměru prvostupňového správního orgánu provést důkazy mimo ústní jednání byl včas vyrozuměn (a současně byl o provedení dokazování řádným způsobem pořízen protokol). Žalobce se však k provedení důkazů mimo ústní jednání nedostavil a svého práva osobní přítomnosti při provádění důkazů se tak o své vůli vzdal.

Pokud jde o žalobcem odkazovaný (a soudem též shora zmíněný) rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, soud konstatuje, že není správné žalobcovo tvrzení, že „*NSS zde jednoznačně vyjádřil povinnost správních orgánů konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla*“. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku připomněl svoji relevantní judikaturu stran dokazování v oblasti správního trestání, mimo jiné i zdejším soudem výše citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, a v bodě 29 a 30 odůvodnění uvedl, že „*podle § 51 odst. 2 správního řádu má správní orgán provádět důkazy za přítomnosti účastníků řízení, a to buď při ústním jednání, o jehož konání musejí být účastníci řízení s dostatečným předstihem uvědomeni (§ 49 odst. 1), nebo mimo ústní jednání, přičemž v takovém případě musí o provádění důkazů účastníky řízení včas vyrozumět, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (srov. VEDRAL. J. Správní řád – komentář, Praha: BOVA POLYGON, 2. aktualizované vydání, 2012, s. 520). Správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání, nicméně k takovému postupu, jak je výše uvedeno, stanovuje určité podmínky. Především by měli být účastníci*

řízení o záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání včas vyrozumění (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). Podle § 53 odst. 6 správního řádu se důkaz listinou za přítomnosti účastníků provede tak, že se listina přečte nebo se sdělí její obsah.“

Jak již bylo uvedeno shora, v daném případě prvoinstanční orgán zcela dostal požadavkům zákona na upuštění od ústního jednání a provedení dokazování mimo ústní jednání; žalobcem vytykány pochybení se tak nedopustil.

Na této skutečnosti nic nemění žalobcem předkládaná a na tento případ, s ohledem na shora uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neaplikovatelná rozhodnutí krajských soudů či jeho námitka spočívající v tom, že „*nařízení ústního jednání žádal*“ ve svém vyjádření ze dne 27. 3. 2015.

B.

Nedůvodné je rovněž žalobcovo tvrzení, že „*správní orgán nijak neprokázal, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 13c – parkoviště s parkovacím automatem. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu. Úřední záznam nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu.*“

Žalobce přehlíží, že úřední záznam nebyl jediným podkladem, o který prvostupňový správní orgán opřel svůj závěr, že se žalobce dopustil správního deliktu. Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008, proto na projednávanou věc nedopadá. V dané věci správní orgány disponovaly především listinami (pořízenou fotodokumentací), ze kterých bylo možno jednoznačně dovodit, že řidič vozidla stál v úseku platnosti dopravní značky IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem).

Soud se neztotožnil ani s dodatečnou (až nyní v žalobě uplatněnou) argumentací o tom, že byl správními orgány nesprávně zjištěn čas zaparkování žalobce. Předně nelze přehlédnout, že zpochybnit čas zaparkování mohl žalobce již během správního řízení. O těchto pro něho bezpochyby zásadních skutečnostech se však nezmínil ani v odvolání, ani ve svém vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Již tento přístup žalobce vyvolává důvod k pochybnosti o účelovosti tohoto tvrzení. Samotný obsah vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 27. 3. 2015 pak dále potvrzuje závěr soudu o nedůvodnosti žalobní námitky, když sám žalobce v předmětném vyjádření uvedl, že „*obviněný sděluje, že vozidlo dne 26. 9. 2014 daným způsobem zaparkoval pan J.F. (...)*“. Z časové souslednosti správního řízení je zcela zřejmé, že souslovím „*daným způsobem*“ žalobce míní zaparkování svého vozidla v rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích tak, jak bylo popsáno v usnesení ze dne 24. 3. 2015, jímž byla žalobci stanovena lhůta pro vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, na kterou předmětným vyjádřením reagoval. Žalobce ostatně konkrétní způsob porušení pravidel o silničním provozu spočívající v nezakoupení parkovacího lístku sám specifikuje, když uvádí, že „*(...)trváme na nařízení ústního jednání, kam by byl pan F. předvolán jako svědek a mohl tak správnímu orgánu sdělit, z jakého důvodu si nezakoupil parkovací lístek*“. Jinak řečeno, žalobce sám učinil v průběhu správního řízení nesporným, že řidič jeho vozidla jej zaparkoval dne 26. 9. 2014 v době 9:55 do 11:43 v

Plzni, na vozovce pozemní komunikace Bezručovy ulice, po pravé straně v prostoru u domu č. 1, ve směru k ul. Františkánské v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem), s dodatkovou tabulkou „Placené, Po – Pá, 7 – 19.00 hod., zóna „A“.

C.

Podle § 52 správního řádu *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*

Nedůvodnými shledal soud námitky týkající se neprovedení žalobcem navrženého výslechu svědka J.F., řidiče vozidla.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že není povinností správního orgánu provést všechny účastníkem navržené důkazy, avšak pouze tehdy, pokud provedení těchto důkazů nebude potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud však některé z navržených důkazů neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Povinnost vypořádat se s důkazními návrhy účastníků řízení lze dovodit například z § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění rozhodnutí krom jiného uvede informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Prvoinstanční orgán se s žalobcovým sdělením „*trváme tak na nařízení ústního jednání, kam by byl pan F. předvolán jako svědek a mohl tak správnímu orgánu sdělit, z jakého důvodu si nezakoupil parkovací lístek*“, vypořádal tak, že nejprve shrnul správního řízení a současně argumentoval následujícím způsobem: „*Vzhledem k tomu, že se nepodařilo zjistit osobu řidiče vozidla v době spáchání přestupku, a správní orgán již neměl jinou možnost, jak tuto osobu jiným způsobem zjistit, věc týkající se neoprávněného stání vozidla RZ: ... v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích dne 28. 1. 2015 odložil, neboť ve lhůtě 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení vůči určité osobě. V dané věci správní orgán konstatuje, že ustanovení § 125f odst. 4 pod písm. a) zákona o silničním provozu mimo jiné stanoví, že obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, čemuž správní orgán výše uvedeným postupem nepochybně dostál. Dále správní orgán uvádí, že ustanovení § 125g odst. 1 téhož zákona mimo jiné stanoví, že je – li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5, což jsou taxativně stanovené důvody uvedené pod písm. a) a b) citovaného ustanovení zákona, týkající se odcizení vozidla či tabulky s jeho přidělenou registrační značkou, nebo byla – li podána v době před spácháním přestupku žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel, které však F.J. ani jeho zmocněnec neuplatnil. K uvedeným návrhům F.J. proto správní orgán nepřistoupil, neboť tyto shledává*

s ohledem na popsany zákonný postup jako bezpředmětné, opožděné a současně jako procesně nepřípustné“.

Soud se se závěry prvostupňového správního orgánu ztotožňuje, přesvědčivým způsobem vymezil úvahy, které jej k neprovedení výsledku řídicího vozidla vedly.

V této souvislosti nelze přisvědčit žalobcově rozsáhlé argumentaci, kterou lze ve stručnosti shrnout v tom směru, že svědkova výpověď byla nezbytná, neboť ten mohl poskytnout informace k důvodům, proč bylo vozidlo zaparkováno daným způsobem, resp. tvrdit, že jednal za okolností vylučujících protiprávnost, čímž by řidičovo jednání nevykazovalo znaky přestupku a v návaznosti na to by žalobce nemohl být postižen za správní delikt provozovatele vozidla.

Je třeba mít na paměti, že odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla je konstruována jako objektivní. Byly-li, tak jako je tomu v souzené věci, splněny podmínky pro projednání správního deliktu, mohl se žalobce zbavit odpovědnosti za správní delikt pouze prokázáním jednoho ze dvou liberačních důvodů podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, tj. prokázáním, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31). Svědecká výpověď řidiče by tudíž byla v rámci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla zcela nadbytečná, neboť taková výpověď by nemohla jakkoli přispět k objasnění věci správního deliktu. Prvostupňový správní orgán tedy správně nepřistoupil k provedení výsledku řízení pana F. a své důvody k takovému postupu rovněž řádně ozřejmil v odůvodnění svého rozhodnutí.

Pokud jde o případné jednání řidiče za okolností vylučujících protiprávnost, je skutečností, že znakem skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla je jednání řidiče vykazující znaky přestupku. Není však správný žalobcův názor, že pokud by řidič jednal za okolností vylučujících protiprávnost, nevykazovalo by jeho jednání znaky přestupku. Žalobce zaměňuje okolnosti vylučující protiprávnost s naplněním skutkové podstaty (znaků) přestupkového jednání. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto stačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku. Prokazování, zda jednání řidiče bylo rozporné se zákonem, v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla by bylo v rozporu se subsidiaritou odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u ě n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**

V Plzni dne 29. března 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová